

X4**55e Bijbelstudie-weekend en 1e opbouwweek 1965 door Br. Braaksma.**

Hoofdonderwerp: Het grote verlossingsplan van God in de Hoogtijfeesten, zoals Hij dit neergelegd heeft in de vastgestelde feesten onder Israël en de vervulling hiervan door Jezus Christus.

DEEL 2.

Als wij het Lam in huis nemen en het bloed aangebracht hebben, dan is het niet meer ons huis, maar Zijn huis en dan houdt Jezus ons gedachteleven, onze handel en wandel onder de reinigende kracht van Zijn bloed.

In Ex.12 vers 22 lezen wij: *“Daarna zult gij een bundeltje hysop nemen en in het bloed in een schaal dopen, en van het bloed in die schaal strijken aan de bovendorpel en aan de beide deurposten; niemand van u zal de deur van zijn huis uitgaan tot de morgen”.*

Hoelang moest de Israëliet blijven schuilen in zijn huis, dat nu het huis van het Lam was geworden? En hoelang moest het bloed aan de zijposten en aan de bovendorpel blijven? Tot aan de morgen. Hiermee wordt bedoeld: de morgen, als Jezus Christus komt, waarvan Petrus zegt in 2 Petr. 1 vers 19: *“En wij achten het profetische woord daarom des te vaster, en gij doet wel er acht op te geven als op een lamp, die schijnt in een duistere plaats(want het is hier nog steeds de nacht van de zonde van deze wereld), totdat de dag aanbreekt en de morgenster opgaat in uw harten”.*

Dan komt de morgen voor ons, en komt Jezus ons thuishalen. Tot zolang moeten wij achter het bloed blijven schuilen, en als wij dat doen, zal ons geen oordeel kunnen treffen.

Prijst God, want achter dat bloed zijn wij veilig, omdat God het Zelf gezegd heeft, Die niet liegen kan.

Daarom mocht geen Israëliet uit het huis gaan tot de morgen.

Laten ook wij niet uit het huis van het Lam gaan, maar in Christus blijven en laat Christus in ons blijven en het bloed ons dekken, totdat de eeuwigheidsmorgen aanbreekt, en die breekt aan. Halleluja!

God heeft het beloofd, Die het ook doen zal, maar Hij vraagt van ons ook gehoorzaamheid. Als wij buiten het huis komen, zal het oordeel ons treffen en is dat onze eigen schuld.

Bij Rachab, de hoer, vinden wij hetzelfde. Zij zou van het oordeel, dat God over Jericho zou brengen, verschoond blijven, mits zij het rode koord, het zinnebeeld van het bloed, aan de buitenkant van het raam had aangebracht. Zij moest met allen, die bij haar waren, in het huis blijven, want als zij er uit waren gegaan, waren de verspieders onschuldig aan hun bloed geweest. De Israëliet zelf zag vanuit zijn huis niet het bloed, want dat was aan de buitenkant aangebracht, maar hij zag alleen het lam in huis.

Wij zien het bloed ook niet, maar moeten het in het geloof aannemen, en dan dekt het bloed ons, maar ook wij zien het Lam.

Daarom verenigen wij ons met al de broeders en zusters met Christus, het Lam, in ons midden, om het te eten.

Zou het nu voor de Israëliet iets uitgemaakt hebben, of hij de volle waarde van het bloed beseftte, of niet? Het was alleen belangrijk of hij het in gehoorzaamheid van het geloof had aangebracht.

De waarde van het bloed van het geslachte Lam zal de één meer zien dan de ander, maar niemand van ons weet nog de werkelijke waarde; dit is echter ook geen voorwaarde voor onze behoudenis, als wij het maar in het geloof aangebracht hebben, maar de waarde leren wij misschien later pas kennen.

God geve, dat wij deze heerlijke schaduwdienst, waarvan wij nu het eerste feest in behandeling hebben, gaan beseffen, wat God ons in Christus geschonken heeft. Laten wij dan deze woorden overdenken in ons hart en tot ons eigen maken, opdat wij de heerlijkheid hiervan steeds beter leren smaken en verstaan. Wij schuilen achter het bloed in het huis van het Lam, totdat de eeuwigheidsmorgen voor ons aanbreekt!

Wij lezen Ex.12 vers 43-49.

Uit dit Schriftwoord zien wij heel duidelijk, dat dit Pascha-vieren niet alleen er in bestond, om het bloed aan de zijposten en de bovendorpel aan te brengen, maar wij moesten allen ook dat lam eten in diezelfde nacht.

2.

God heeft daarbij nadrukkelijk geboden, dat geen vreemdeling, maar ook geen Israëliet, die onbesneden was, daarvan mocht eten.

Hierin vinden wij een duidelijk sprake Gods.

De besnijdenis heeft een diepe zin, want het is het beeld van wedergeboorte. Het was zo, dat ieder jongetje, dat onder Israël geboren werd, pas een echte Israëliet werd, door op de achtste dag besneden te worden.

Nadat het geboren was, moest het eerst zeven dagen oud zijn, een volheid van natuurlijk leven hebben, opdat het dan, na die zeven, een nieuwe één zou krijgen, een acht, doordat zijn vlees van de voorhuid besneden werd en daardoor gold het kind voor een ingeborene van het land.

Dit is een zinnebeeld, omdat het getal acht eigenlijk niet in de tijdsverdeling past, want het natuurlijke leven kent slechts de zeven dagen van de week en als deze om zijn, krijgen wij weer de eerste dag.

Maar acht is een sprake van de nieuwe één op een hogere trap, een nieuw begin op een hoger niveau, een nieuw leven, wat dus tot uitdrukking gebracht wordt in de besnijdenis van de voorhuid, die het zinnebeeld is van het wegsnijden van het lichaam des vlezes, dat is onze zondige natuur.

Wat nu in Israël allemaal schaduwdienst was, heeft in Christus zijn heerlijke vervulling gekregen.

Wat de werkelijke besnijdenis is, vinden wij in Col.2 vers 11: *"In Hem(Christus) zijt gij ook met een besnijdenis, die geen werk van mensenhanden is, besneden door het afleggen van het lichaam des vlezes, in de besnijdenis van Christus"*.

Wat is nu de besnijdenis van Christus? Het Schriftwoord zegt hier heel duidelijk, dat het een besnijdenis is niet door mensenhanden gemaakt; daarom slaat het dus niet op de besnijdenis van Jezus op de achtste dag, nadat Hij geboren was, want dat gebeurde wel door mensenhanden, en geschiedde, opdat Hij in alles de wet zou vervullen en volkomen gehoorzaam zou zijn aan de inzettingen van God en was dus een geboren Jood.

Maar wat is dan de besnijdenis van Christus, die zonder mensenhanden geschied is? Het is niet de besnijdenis van een voorhuid. Want God wil de hele oude mens, de zondaar er radicaal uit snijden.

En dat heeft God gedaan, toen het Paaslam voor ons aan het kruis hing. Tijdens Zijn rondwandeling hier op aarde in Zijn vernederd lichaam, dat God Hem bereid had in de maagdelijke schoot van Maria, heeft Hij geen zonde gekend en was Hij het onberispelijke Godslam.

Maar toen Hij aan het kruis werd genageld, heeft Hij, onze zonden in Zijn lichaam, gedragen op het hout, of, zoals Paulus het later door de Heilige Geest moest neerschrijven: *"Hem (Christus), Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij(God) voor ons tot zonde gemaakt"*(2 Cor.5 vers 21).

Tot aan het kruis was Hij het onberispelijke Lam Gods en was Hij niet des doods schuldig; maar toen Hij Zich overgaf naar de wil van Zijn Vader, naar het raadsplan van God om aan het hout genageld te worden, ging er een Schriftwoord in vervulling, dat in de wet van Mozes reeds geschreven stond: *"Vervloekt is een ieder, die aan een hout hangt"*(Gal.3 vers 13-b).

Zo werd Hij een vloek voor ons. Hij nam de zonden van allen in Zijn lichaam, verenigde Zich met de zondaar en toen Hij die drie uren in dat vreselijk gericht Gods aan het hout hing in onze plaats, hing in dat lichaam de zondaar mee, u en ik.

Daar hing de oude mens en toen kwam God met Zijn toorngericht over Hem met het zwaard van Zijn ontzettend, maar rechtvaardig oordeel over de zondaar en sneed Hij de oude mens er radicaal uit, door die zondaar te doden in het lichaam van Zijn Zoon.

Dat is de besnijdenis, die zonder handen geschiedt. Het is de besnijdenis, die God aan ons, die Jezus aanvaardden, voltrok in het lichaam van Zijn Zoon op het kruis van Golgotha. Zo zijn wij dan met Hem gekruisigd en met Hem gestorven en leeft de zondaar, onze oude mens, niet meer.

Dit is de vervulling van de Oud-Testamentische besnijdenis, en niet, zoals zo vaak geleerd wordt, dat de doop in de plaats van de besnijdenis gekomen zou zijn. De doop heeft hier niets mee te maken.

Het blijft een raadsel, hoe het de vijand gelukt is, om dat tot een leerstelling te maken in de kerken.

Hoe kan men zo verblind zijn? Want de doop wordt wel degelijk door mensenhanden gedaan en het gaat hier om een besnijdenis, die zonder werk van mensenhanden geschiedt. De doop heeft een heel andere betekenis, want het is het zinnebeeld van onze dood en opstanding.

Als wij nu lezen, dat God instelde, dat geen onbesneden van dat Paaslam mocht eten(Ex.12 vers 43), dan betekent dit, dat geen niet wedergeboren mens hiervan eten mag, omdat geen niet wedergeboren mens deel kan hebben aan Christus, het Lam.

3.

Wat is dus het Lam eten, en hoe kunnen wij het Lam eten?

Door te beginnen Hem te aanvaarden: "Heer, Gij stierf voor mij in mijn plaats, dus ben ik gestorven, en nu leef ik niet meer, maar nu leeft Gij in mij".

En zo aanvaard ik de besnijdenis, die zonder mensenhanden geschied is, en leef ik door het geloof van Christus (Gal.2 vers 20). God geeft niet alleen het bloed van de verzoening, maar in het Paaslam heeft Hij ons een nieuwe één gegeven, een wedergeboorte, een nieuw begin. Prijst Zijn Naam!

Dit is de waarachtige besnijdenis, mits wij in het geloof aanvaarden, hetgeen God ons in Hem geschonken heeft. Dat is het Lam eten.

Waar wordt het lam gegeten? Wij hebben reeds gezien, dat het in het huis gegeten moest worden. En het Nieuw-Testamentische huis is de Gemeente van Christus, Zijn Lichaam, alleen bestaande uit weder geborenen.

Het is de bedoeling van God, dat wij ons nu om het Lam verenigen, Die in het midden is. Zo verenigd om Christus is de ware samenkomst.

Nergens heeft God ons in Zijn Woord gezegd of geleerd, dat wij ons verenigen moeten om een Bijbelse waarheid, of om een Bijbelse bekering of doop; of ook niet om de Bijbelse waarheid omtrent rechtvaardiging van het geloof of heiligmaking of de waarheid betreffende de Avondmaalstafel, of de wederkomst van de Heer; maar God leert ons vanaf het begin, dat wij ons zullen verenigen om het Lam, want Hij is Heer en niet een bepaalde waarheid, maar Hij is De Waarheid.

Allen moeten het lam eten in zijn geheel, en wat is daarvan de betekenis?

Het betekent, dat dit lam in hen allen kwam en zo zal ook Christus in allen zijn.

Hij moet gegeten worden; Hij in ons en wij in Hem.

Hoe moet dit lam gegeten worden? Wij vinden dit in Ex.12 vers 9-b: "*slechts op het vuur gebraden met kop, schenkels en ingewanden*".

Dit is een verordening van God, want zij mochten niet dat gedeelte eten, wat hen zinde, of smaakte, maar zij moesten het lam in zijn geheel eten.

Want alles, wat in en aan Christus is, is even begeerlijk (ook al lijkt het op het eerste oog niet zo) en zullen wij tot ons nemen.

Het lam moet gegeten worden met de kop, dat betekent, dat wij zullen eten van de geest en de verstandelijke vermogens van het Lam, en dan zijn onze verstandelijke vermogens niet meer belangrijk, maar alleen, hoe Hij er over denkt, want Hij is de gedachte Gods.

Wij hebben een volkomen vernieuwing van ons denken nodig, zoals het Woord ons zegt in Rom.12 vers 2: "*Wordt hervormd door de vernieuwing van uw denken*". Verder lezen wij in vers 11: "*Uw lendenen omgord*". Wat betekent dat? Ook Petrus spreekt hiervan in 1 Petr.1 vers 13: "*Omgordt dus de lendenen van uw verstand*".

De lendenen van ons verstand moeten wij omgorden, d.w.z. opschorten, want onze gedachten moeten onderworpen worden aan de gedachten van God.

In de lendenen is ook onze kracht en wat is er een kracht in ons denken!

Er zijn veel antichristelijke stromingen, die speciaal leren, dat men door de kracht van het denken zelfs genezing kan verkrijgen van ziekten.

Dit is ook zo, maar deze denkkracht is niet van het Lam van God, maar komt uit eigen, natuurlijke kracht en die is niet Goddelijk; maar de meeste mensen weten dit niet. Daarom is het zo nodig, dat wij allen goed beseffen, waar onze gedachten mee bezig zijn.

De lendenen omgord hebben wil dus zeggen, dat wij nu gaan bedenken de dingen, die van boven zijn; wij moeten verstand krijgen met Goddelijk licht bestraald, verlichte ogen van het hart en van het verstand, zodat wij de dingen van boven gaan bedenken en niet meer die van beneden zijn, want als wij altijd de dingen van beneden bedenken, blijven wij vast zitten aan de wereld.

Waar is de hele evangelieprediking en aposteldienst van Paulus op gericht?

Dit lezen wij in 2 Cor.10 vers 3: "*Want al leven wij in het vlees(in het lichaam), wij trekken niet ten strijde naar het vlees, want de wapenen van onze veldtocht zijn niet vleselijk, maar krachtig voor God tot het slechten van bolwerken, zodat wij de redeneringen en elke schans, die opgeworpen wordt tegen de kennis van God, slechten, elk bedenkensel als krijgsgevangene brengen onder de gehoorzaamheid aan Christus, en gereed staan, zodra uw gehoorzaamheid volkomen is, alle ongehoorzaamheid te straffen*".

God heeft maar één gedachte en dat is het Lam, Christus.

Daarom zullen wij het Lam eten met de lendenen omgord, dus ons eigen verstandelijk redeneren en de kracht van ons denken opschorten en onderwerpen aan het Lam.

Deze kracht is een wonderbare kracht, die heel anders is dan de kracht, die wij in de wereld kennen. In de wereld heeft hij de grootste kracht, die de sterkste spieren heeft, maar de kracht van het Lam kwam tot uiting, toen Hij Zich volledig overgaf en Zich handen en voeten liet vastnagelen; want toen overwon Hij hel, satan en al zijn demonen en de dood.

4.

Paulus wist dit ook, want hij schrijft: *“Als ik zwak ben, dan ben ik machtig”* (2 Cor.12 vers 10-b), want God had tot hem gezegd in vers 9: *“Want de kracht openbaart zich eerst ten volle in zwakheid”*.

Wat een wonderbare paasmaaltijd was dat, toen de Israëlieten het lam aten met kop, schenkels en ingewanden.

Is dit niet onesthetisch en onhygiënisch? Als wij zo spreken, weten wij het beter dan God, want wat God rein acht, zal de mens niet onrein achten; wij hebben de ingewanden juist nodig, die het zinnebeeld zijn van Zijn wonderbaar leven, Zijn heerlijk rein en zuiver gemoedsleven.

God geve, dat wij allen een echte bruidsziel van Christus mogen worden, zoals wij in het Hooglied afgeschaduwd vinden. De bruid in het Hooglied komt tot deze uitroep uit het diepst van haar hart en wezen, als zij haar bruidegom ziet: *“Alles aan Hem is even begeerlijk”*.

Daarom zal de ware bruidsziel ook zeggen, dat alles even begeerlijk aan Hem is, want Hij is het Lam Gods, de gedachte Gods, het leven Gods.

In Ex.12 vers 8 lezen wij verder: *“zij zullen het eten op het vuur gebraden”*.

Het is de bedoeling van God, dat het lam in zijn geheel gegeten moet worden, d.w.z. dat zij zich geheel met het lam zullen verenigen.

Dit kan niet gebeuren op een rauwe manier.

En wat wil dat zeggen?

Toen Jezus Christus hier als mens rondwandelde, konden zij Hem niet tot zich nemen, omdat die afstand te groot was; Hij, de reine, de volmaakte mens, en zij de zondaars; maar het vuur maakte het hun mogelijk om Christus tot zich te nemen; n.l. het vuur van Gods Geest. Het is de Geest van God, die het uit het Mijne neemt, zegt Christus, en het in u overbrengt.

Zo wordt het mogelijk om ons met Hem te verenigen, Hij in ons en wij in Hem door het vuur van de Heilige Geest.

Het was deze vuurgloed van Gods Geest, die ook het offer verteerde op Golgotha's kruis, zoals wij dit vinden in Hebr.9 vers 14: *“hoeveel te meer zal het bloed van Christus, die door de eeuwige Geest Zichzelf als een smetteloos offer aan God gebracht heeft, ons bewustzijn reinigen van dode werken, om de levende God te dienen”*? Het is de vuurgloed van de Heilige Geest, die het Paaslam als offer in Zich opnam, en dit ook aan ons meedeelt.

Is dit niet wonderbaar?

Daarom, alleen aan het vuur gebraden wordt Christus voor ons een heerlijke spijs. De Heilige Geest, die dat vuur Gods is, komt niet voor Zichzelf, maar om Christus aan ons mee te delen door ons Christus te verkondigen, zodat wij de gestalte van het Lam gaan krijgen.

De Trooster zal niet van Zichzelf spreken, maar wat Hij hoort van de Vader en de Zoon, dat zal Hij spreken en Hij zal Mij verheerlijken (Joh.16 vers 13-15). De Geest is niet gekomen om Zichzelf te verheerlijken, maar om het Lam te verheerlijken. Dit is de bedoeling en de gedachte van God.

Hoe lang meest de Israëliet in huis blijven en achter het bloed schuilen? Totdat de morgen aanbrak; dat betekent voor ons: totdat de eeuwigheidsmorgen aanbreekt.

Ook totdat de morgen aanbrak. Dat wil dus voor ons zeggen: dat wij elke dag het Lam moeten eten. En in vers 10-a lezen wij: *“Gij zult daarvan niets overlaten tot de morgen”*. Als de morgen aanbreekt moet het in zijn geheel opgegeten zijn.

Wanneer breekt nu voor ons de morgen aan?

Als Christus Zich volledig met ons heeft verenigd, want dan is Hij in ons en wij in Hem, en dan zijn wij het niet meer, maar dan is Hij het in Zijn lichaam, in de Gemeente.

En in vers 10-b staat: *“Wat er van overblijft tot de morgen, dat zult gij met vuur verbranden”*.

Als het moment er is, dat de Here Jezus komt op de wolken om Zijn Gemeente hier weg te halen, dan zullen die kinderen, die het Lam nog niet volledig hebben gegeten door de kracht van de Heilige Geest zó vervuld worden, dat hetgeen, waarvan zij nog niet gegeten hadden, ook hun deel wordt.

Daartoe is God machtig, want wat zegt Hij er nadrukkelijk bij in vers 46 van Ex.12: *“In één huis zal het gegeten worden; gij zult van het vlees niets uit het huis naar buiten brengen”*.

Niets van het vlees mocht naar buiten gebracht worden, maar het bloed moest wel naar buiten gebracht worden. Het Lam moet in zijn geheel gegeten worden, en dat is voor het volk van God, maar het bloed is voor de wereld.

Als kinderen zullen wij deel hebben aan Christus en met Christus verzadigd worden.

Er is nog een bepaling in dit vers 46, die wij ook op andere plaatsen vinden: *“In één huis zal het gegeten worden”*. Hier zien wij de gemeenschap der heiligen.

Wat is nu het huis van God? Het is daar, waar het Lam centraal staat en allen zich om dat Lam geschaard hebben; dat is Zijn huis, Zijn Gemeente. Waar twee of drie in Zijn Naam vergaderd zijn, zegt Jezus, daar ben Ik in het midden, daar is Zijn Naam, Zijn Wezen.

In dit éne huis zullen wij allen eten, want wij hebben allen deel aan dat éne Lam.

Nu waren er vele huizen in Israël en toch zegt God, dat het één gemeente van Israël is. Zo zijn er vele plaatselijke gemeenten, maar slechts één universele Gemeente, die God en Jezus kent, maar die zich in deze wereld openbaart in vele plaatselijke gemeenten, waar het Lam gegeten wordt op deze wijze en waar het bloed aan de zijposten en aan de bovendorpel is. Dat is de Gemeente van Christus en niet wat de mens ervan gemaakt heeft. In Ex.12 vers 11 staat nog dit: "*Aldus zult gij eten; uw lendenen omgord, uw schoenen aan uw voeten en uw staf in uw hand*".

Zij moesten dus reisvaardig zijn; en Jezus zegt, dat wij, zo dikwijls wij samenkomen, Hem moeten gedenken, totdat Hij komt.

Wij moeten dus ook bereid en reisvaardig zijn, want wij zijn vreemdelingen in deze wereld en pelgrims op reis naar het heerlijke doel, dat ons wacht. Vandaar de staf in onze hand, want daar kunnen wij op steunen en leunen, en de voeten geschoeid met de bereidvaardigheid van het evangelie des vredes.

Zo gaan wij door deze wereld als vreemdelingen en bijwoners, maar ook als getuigen, die het bloed aan de zijposten en bovendorpel gedaan hebben en daardoor gered en verlost zijn door het bloed van het Lam.

Er is geen andere redding voor de wereld, dan te komen en te schuilen achter dat bloed.

In Ex.12 vers 8 staat ook nog, dat wij het lam moeten eten met ongezuurde broden, benevens bittere kruiden.

Het ongezuurde brood is het beeld van wat Jezus ons aan het Avondmaal gegeven heeft, want Hij is Zelf dat zuivere meel, waar geen zuurdesem, geen zonde in is.

De Heer heeft gezegd, dat zo dikwijls als wij aan Zijn Avondmaalstafel zitten, wij moeten gedenken, hoe Hij Zijn lichaam voor ons liet verbreken en Zijn bloed voor ons gaf: "*Doet dit tot Mijn gedachtenis*".

Het brood is het beeld van Zijn Lichaam, dat verbroken werd en waar wij allen van eten en de beker is het beeld van Zijn bloed; en de Here zegt, dat wij dit moeten doen, om de gedachtenis aan Zijn offer steeds levend te houden.

Nu zijn er ook bittere kruiden bij genoemd, die wij niet over het hoofd mogen zien. Als het Lam ons deel geworden is, dan hebben wij ons ook verenigd met Zijn bespottung, verguizing, verwerping en verachting van de wereld, die Hem veracht.

Dat zijn de bittere kruiden, omdat wij met Hem verdrukkingen zullen hebben, vervolging, smaadheid en hoon. Zoals er voor het Lam geen plaats was in deze wereld, zo is er voor hen ook geen plaats in deze wereld.

Wij zien nu duidelijk, dat de verlost en zij met elkaar weer het Lichaam van het Lam vormen, het ene Huis van Hem, de Gemeente.

Zo zijn wij pelgrims op weg naar de eeuwigheid en verblijden ons in Hem, Die alles is, en kunnen wij ook verblijd zijn over smaadheid, vervolging en verdrukking; want dit is ons tot eer. Indien wij met Hem lijden, is dit om straks ook met Hem verheerlijkt te worden. Amen.

HET TWEDE FEEST.

Het feest van de ongezuurde broden.

Lezen: Lev.23 vers 6-8 en Ex.12 vers 14-20.

Wij zien uit deze Schriftgedeelten duidelijk, dat de zevende maand de eerste maand werd, en op de veertiende daarvan het Pascha viel, en dat direct daarna, op de vijftiende tot de een en twintigste het feest van de ongezuurde broden, zeven dagen lang, gevierd werd.

Ook zien wij duidelijk, dat deze twee feesten bij elkaar horen en niet van elkaar los te maken zijn, of om juister te zeggen: het feest van de ongezuurde broden komt uit het Pascha voort.

Als wij de feest-kalender van Lev.23 voor ons nemen, waar deze zeven feesten in chronologische volgorde genoemd worden, zien wij, dat tussen het Pascha en het feest van de ongezuurde broden geen inleidend woord: "*en de Here sprak met Mozes*" vermeld staat. Dit vinden wij wel als God het feest van de eerstelingsgarve aankondigt in vers 9: "*En de Here sprak tot Mozes*".

Deze woorden ontbreken hier tussen in en dat zegt ons direct, dat deze twee feesten bij elkaar horen.

Dit is ook zeer juist en wij zien daar een grote lering in, want het feest van de ongezuurde broden is een afschaduwing van de heilige wandel, die Gods kinderen moeten hebben, nadat zij Pascha gevierd hebben. Maar deze heilige wandel komt voort uit het feit, dat het Lam in hen gekomen is.

Een heiligmaking zonder rechtvaardig making, die eraan voorafgegaan is, is zinloos en waardeloos.

Nog duidelijker gezegd: een heiligmaking zonder wedergeboorte is een volkomen zinloze zaak en dient nergens toe.

Het is hetzelfde als men een varken, dat graag in de modder rolt, gaat wassen, maar zodra het los is, rolt het weer in de modder.

Dat is een heiligmaking zonder wedergeboorte en er zijn veel mensen, die bezig zijn om een goed heilig leven te gaan leiden in eigen kracht, dus zonder wedergeboorte.

Maar wat niet mogelijk is bij mensen, is mogelijk bij God; want als God dat varken een poezenhart geeft, dan hoeft dat varken niet meer gewassen te worden, omdat het zich zelf gaat wassen, omdat het een hekel gekregen heeft aan modder. Dat is een heiligmaking, die voortkomt uit een nieuw hart, dat God ons geeft.

Vóór de wedergeboorte gingen onze lusten uit naar de dingen van deze wereld, naar het vlees en naar de zonde; maar als het Lam werkelijk Zijn plaats in ons gekregen heeft, zullen wij gaan ervaren, dat wij een afkeer krijgen van die dingen, waar vroeger ons hart naar uitging.

Dan kan het nog wel zijn, dat wij in zwakheid van het vlees vallen in de zonde, maar dat maakt ons bedroefd en dan hebben wij direct behoefte aan reiniging.

Dat is de heiligmaking, die God ons schenkt en daarom zien wij, dat het feest van de ongezuurde broden uit het Pascha voort komt.

Dat is geen wettisch opgelegd iets en hoeveel mensen zijn er vandaag nog mee bezig om gelovigen in Christus onder de wet te brengen. Er komen vaak mensen op ons af met de vraag of zij nu nog dit of dat mogen doen, o.a. dansen, bioscoop, roken en drinken, enz.

Een Christen mag alles; maar als Jezus in het hart is, dan moet men al die dingen met Jezus doen. Het gaat niet om een wet van wat men wel of niet mag doen, wat zelf heiligmaking is. Maar als Jezus dé plaats heeft, die Hem toekomt, dan gaan deze verlangens vanzelf weg.

Nu zegt de Heer niet, dat wij eerst alles moeten opgeven, in die betekenis, dat wij eerst onszelf moeten reinigen en heiligen om daarna ons hart en leven aan Jezus te geven; maar eerst zegt de Heer: "Geef Mij uw hart".

Want waar het Lam binnenkomt, wordt het oude zuurdesem er door het Lam uitgedreven.

Dat is hetgeen God ons geeft, een heerlijke Goddelijke natuur. Daarom zegt de Heer in deze schaduwdienst in Ex.12 vers 15: "*Zeven dagen zult gij ongezuurde broden eten; dadelijk op de eerste dag zult gij het zuurdeeg uit uw huizen verwijderen*".

Het lam is binnen gekomen en nu kunnen zij het uit hun huis verwijderen.

Nu gaan wij eerst met elkaar zien, wat dat zuurdeeg betekent.

Om brood en koeken luchtig te maken en smakelijk, wordt gist gebruikt, of zoals men dit vroeger noemde: zuurdeeg.

Wat is zuurdeeg eigenlijk? Het is bedorven meel; het is meel, dat in verrotting is overgegaan, vandaar het gistproces.

Daarom is zuurdeeg het beeld van het bederf, zoals wij dit door heel de Bijbel heen vinden; zowel in het Oude- als in het Nieuwe-Testament is zuurdesem altijd het beeld van bederf; boosheid, slechtheid en verkeerde dingen. Het is kortom alles, wat niet van God is.

Daarom mocht zuurdeeg ook nooit op het altaar van God komen.

Het altaar is een heilige plaats en hier mocht geen spijsoffer komen, dat gedesemd was.

In het Nieuwe Testament willen wij nu de vervulling en de betekenis hiervan gaan zien voor ons.

In de eerste verzen van 1 Cor.5 lezen wij over zonden, die er als het zuurdeeg werkten, want men wilde een broeder ontzien uit een verkeerde menselijke liefde, en hem verdragen, maar dit is een totaal verkeerde instelling, die wij ook vandaag nog veel aantreffen.

Daar is b.v. de hele Oecumene ook op gebaseerd, want men zegt: men moet toch broederliefde hebben(ook al vereert men Maria als hemelkoningin).

Maar het gaat hier niet om die mensen, maar het gaat om een vreselijke valse leer en God zegt, dat wij dat niet zullen dulden, want God Zelf duldt het niet.

Daarom zegt Paulus door de Heilige Geest hier in vers 6: "*Uw roem deugt niet. Weet gij niet, dat een weinig zuurdeeg het hele deeg zuur maakt*"?

Als zij deze broeder blijven accepteren, zal spoedig de hele plaatselijke gemeente doorzuurd worden en Paulus zegt daarom in vers 7-8: "*Doet het oude zuurdeeg weg, opdat gij een vers deeg zult zijn*(ongezuurd, rein en zuiver, waar geen bederf in is. Wanneer? Toen het Lam binnenkwam werd alles nieuw, want Hij heeft immers onze zonden weggedaan). *Gij zijt immers ongezuurd*(nu komt de verklaring). *Want ook ons Paaslam is geslacht, Christus. Laten wij dus feestvieren*(nu komt het feest van de ongezuurde broden), *niet met oud zuurdeeg*(zoals wij vroeger feestvierden, toen Christus nog niet in ons hart was, een feest, zoals de wereld dit kent), *noch met zuurdeeg van slechtheid en boosheid, maar met het ongezuurde brood van reinheid en waarheid*".

Dat is het leven van Christus, die zonder zonden is.

In dit Schriftgedeelte zien wij al, dat zuurdeeg allereerst een beeld is van de oude mens, de niet wedergeboren mens, de natuurlijke mens uit Adam en Eva, die immers aan het kruis van Christus gestorven is, want Christus doodde de zondaar in Zijn lichaam mee.

Wij zullen nu nog enkele Bijbelgedeelten nemen om te leren zien, waar zuurdeeg een beeld van is.

Allereerst is zuurdeeg het beeld van iedere valse leer; niet alleen van zonde, slechtheid en boosheid. In Matth.16 vers 6 zegt Jezus: *“Ziet toe en wacht u voor de zuurdesem van de Farizeeën en Sadduceeën”*.

Hij zegt niet, dat zij zich moeten wachten voor de Farizeeën en Sadduceeën, maar voor het zuurdesem van hen.

Dit zegt Jezus ook in vers 12: *“Toen zagen zij in, dat Hij hun niet gezegd had zich te wachten voor de zuurdesem van de broden, maar voor de leer van de Farizeeën en Sadduceeën”*.

Wat was de leer van de Farizeeën? Zij waren in hun leer wel rechtzinnig, want zij verkondigden het Woord, maar leefden er niet naar; het was uiterlijke schijn en zij gebruikten de godsdienst en het Woord van God als een dekmantel, om daarmee hun eigen ongerechtigheid te bedekken.

Zij gingen daarbij zelfs zo ver, dat zij anderen zware lasten oplegden, de wet voorschreven en met zware straffen klaar stonden, terwijl zij er zelf niet naar leefden.

Het was een leer zonder inhoud, een leer zonder het leven en dat is een zuurdesem. Want wat God ons gegeven heeft, is niet een leer, maar het is leven.

Natuurlijk zijn wij er om elkaar te leren en te onderwijzen, maar aan al deze leer zouden wij niets hebben, als wij daarbij het leven niet hadden; want het gaat om het leven van Christus. De Heer geeft ons dit leven om dit in de praktijk te beoefenen.

Dan was er ook de leer van de Sadduceeën; en wat was dat voor een leer? Het waren ook godsdienstige mensen, maar zij stelden hun eigen verstandelijke overwegingen boven het Woord van God, en zo beoordeelden zij het met hun eigen verstand en zij hadden hun eigen menselijke wetenschap daar over.

Zij lachten over het scheppingsverhaal, over wonderen en tekenen, en geloofden niet in de opstanding, zij waren te vergelijken met de vrijzinnigen van vandaag. Zij stelden hun eigen leringen boven het Woord van God, maar wee degenen, die onder deze leringen gaan komen, want het is een zuurdesem van bederf.

Wij vinden nog een geweldig gevaar van een valse leer vermeld in Gal.5 vers 7-9: *“Gij liep goed, (het gaat hier dus ook om de heilige wandel). Wie is u in de weg gekomen, dat gij aan de waarheid niet meer gehoorzaamt? Die overreding kwam niet van Hem, die u roept. Een weinig zuurdeeg maakt het hele deeg zuur”*.

Wat was hier het geval? Deze Galaten liepen eerst goed; zij hadden het evangelie ontvangen van de apostel Paulus. Maar er waren mensen binnengekomen, die een valse leer brachten, n.l. dat zij zich moesten laten besnijden en de wet van Mozes moesten gaan houden, die wij nu ook nog veel vinden.

Niet alleen, dat in veel kerken nog altijd de wet van Mozes voorgelezen en verkondigd wordt, maar ook dat in andere kerken en kringen, zo al niet de wet van Mozes, maar wel andere wetten voorgehouden worden.

Zo hoort men, dat men moet gedoopt zijn in de Heilige Geest en in tongen moet spreken, omdat men er anders er niet bij hoort.

Men heeft overal zijn wetten, maar het is om roem te halen voor zich zelf en voor eigen leer; maar niet om de roem van Christus.

Wij zijn niet onder de wet, maar wij zijn onder de genade, en het gaat om het leven van het Lam, en in het Lam is alle volheid Gods, ook alle geestesgaven.

Maar evenals een heiligmaking zonder wedergeboorte zinloos is, zo is ook al het streven naar geestesgaven als een wet, zinloos en waardeloos, als het niet voortkomt uit het leven van het Lam.

Maar als het voortkomt uit het leven van het Lam, dan wordt het heel anders en is het Geest en Leven. Dan is het geen wet, maar eenvoudig het doorbrekende, zich openbarende leven Gods en dát is heerlijk!

Jezus spreekt niet alleen over een zuurdesem van lering, maar spreekt in Marcus 8 vers 15 van de zuurdesem van Herodes.

Wat was dat voor een zuurdeeg? De Herodianen vermengden politiek en godsdienst; zij gebruikten de godsdienst voor de politiek met het oogmerk daar voordeel uit te slaan.

Zo kon Herodes, om in zijn machtspositie eer te ontvangen, de tempel voor de Joden bouwen en verfraaien en stelde Johannes de Doper als hofprediker aan en wilde zelfs Jezus wel eens horen; maar hij kon tegelijkertijd, ter wille van een danspartijtje en de bevrediging van zijn seksuele lusten, diezelfde Johannes laten onthoofden.

En met hetzelfde gemak gaf deze Herodes de opdracht tot de kindermoord in Bethlehem, omdat hij bang was anders zelf van de troon gestoten te worden. Het zijn dat soort mensen, die gelegenheidsjassen hebben, die zij aantrekken om hun eigen naakte zelfzucht te bedekken.

Laten wij ons toch vrijhouden van de politiek!

Wat hebben wij vandaag voor een zogenaamde christelijke politiek!

Hoe verzint men het, want Jezus heeft gezegd: *“Mijn Koninkrijk is niet van deze wereld”*. En als het Paaslam binnengekomen is, zijn wij gestorven, niet alleen aan de oude mens, maar ook aan ons wereldburgerschap; want wij hebben een nieuw burgerschap gekregen, het hemelburgerschap.

Wij zijn nu burgers van een rijk in de hemelen, waaruit wij Christus als onze Heer en Koning verwachten.

Dan doen wij niet meer aan aardse politiek, omdat wij weten, dat deze wereld voorbij gaat, maar wij verwachten naar Zijn beloften Zijn heerlijk Rijk en een nieuwe aarde en een nieuwe hemel.

In Lucas 12 wordt ons nog een zuurdesem getoond. In vers 1-b zegt Jezus: *“Wacht u voor de zuurdesem, dat is de huichelarij van de Farizeeën”*.

Hier gaat het niet om de leer van de Farizeeën, maar om hun huichelarij. Huichelaars zijn mensen, die onoprecht zijn.

Onoprechtheid is een zeer groot gevaar, want met onoprechtheid wordt het geweten dichtgeschroeid, zoals het Woord van God ons zegt en dan zijn deze mensen slechts heel moeilijk te bereiken.

Als ik uit de praktijk spreek, heb ik liever te doen met mensen, die gebonden zijn aan seksuele of andere lusten, maar die daarbij oprecht zijn, want God maakt hen vrij, omdat het Lam vrij maakt.

Maar de zonde van onoprechtheid en geveinsdheid is zo ernstig, dat zulke mensen haast nooit vrijkomen, want zij zijn niet eerlijk tegenover de ander en tegenover zichzelf. Aan de buitenkant doen zij zich vroom voor, maar in werkelijkheid zijn zij allang met andere dingen bezig.

In het bijzonder wil ik u nog wijzen op het zuurdesem, dat wij vermeld vinden in Matth.13 vers 33: *“Nog een gelijkenis sprak Hij tot hen: Het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan een zuurdesem, welke een vrouw nam en in drie maten meel deed, totdat het helemaal doorzuurd was”*.

Wat wordt dit Bijbelgedeelte altijd verkeerd begrepen en uitgelegd!

Het wordt altijd gebruikt als een beeld van de evangelieboodschap; het zuurdesem wordt dan voorgesteld als het evangelie van Jezus Christus; het deeg is dan de wereld en het zuurdesem moet in de hele wereld gebracht worden, waardoor de hele wereld tot Christus zal komen, en zo moet Zijn Rijk komen.

Dit beeld wordt hiermee precies op de kop gezet, omdat men geen rekening houdt met het Woord van God; zij zijn blind, want zij doen het misschien wel met een oprecht hart, maar kennen het Woord niet.

Men stelt het voor, dat het zuurdesem het evangelie is, de verkondiging van Jezus Christus en d.w.z., dat Jezus Christus, die de Reine, de Onbevleete, in Wie geen bederf is, genomen wordt onder het beeld van bedorven meel; en de wereld, die bedorven is door de zonde, wordt als een goed deeg genomen. Het komt er dan eigenlijk op neer, dat door de verkondiging van Christus de hele wereld bedorven zou worden!

Wat is nu de goede betekenis van deze gelijkenis? In de hele Bijbel is het zuurdesem het beeld van bederf, van zonde, valse leer, boosheid, onoprechtheid, geveinsdheid, en het witte zuivere meel het beeld van Christus.

Waar gaat het hier om?

Er staat in vers 33: *“Het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan een zuurdesem, welke een vrouw nam en in drie maten meel deed”*.

Er staat niet voor niets, dat het drie maten meel zijn.

In die dagen had men in Israël geen bakker, maar iedere huisvrouw moest haar eigen brood bakken. Dit deed zij meestal in de morgen, maakte het deeg klaar en deed er het zuurdesem in.

Maar dat wordt hier in de tekst niet bedoeld, want dan zou er niets verkeerd in zitten, omdat het gewone brood met zuurdesem klaargemaakt mocht worden.

Het gaat hier om die drie maten meel en als wij het Woord onderzoeken, wat dit betekent, dan zien wij, dat dit de hoeveelheid is, die God ingesteld had voor het spijsoffer, dat op Zijn altaar moest komen.

Het spijsoffer moest altijd uit drie maten fijn meel bestaan, omdat het een offer was aan God, en God is de Drie-eenheid.

Drie maten fijn meel is een efa.

Wat heeft God in het Oude Testament ingesteld omtrent dat spijsoffer?

Dit moest niet alleen bestaan uit drie maten meel, maar daar mocht absoluut geen zuurdesem in komen, wel moest het met olie overgoten worden; en dat is het beeld van de Heilige Geest, waarbij weinig zout toegevoegd moest worden als beeld van het bederfwerende.

Maar nu vinden wij hier, dat deze vrouw iets doet, wat zij niet mag. In onze nieuwe vertaling komt het niet zo uit, want hier staat, dat zij het in drie maten meel deed, maar in de juiste oude vertaling staat, dat zij het er in verborg. Zij deed het dus stiekem en niemand mocht het zien.

Als een vrouw normaal haar brood klaar maakt, mag iedereen het zien; maar deze vrouw deed hier iets, wat God streng verboden had, wat zij niet mocht doen, omdat zij het zuurdeeg verborg in het spijsoffer van God.

Zij deed twee geweldige overtredingen: zij deed iets, dat zij niet doen mocht, n.l. zuurdeeg in het spijsoffer doen en zij deed iets niet, wat zij wel moest doen, n.l. olie er over gieten.

Deze vrouw, die Christus hier noemt in één van de zeven gelijkenissen, is het beeld van de afvallige christelijke wereldkerk, die in Openbaring de hoer wordt genoemd, het laatste Babylon.

Wat betekenen dan deze drie maten meel? Dat is niet de wereld, maar de Gemeente, die een spijsoffer is, het Lichaam van Christus.

Deze vrouw heeft veel valse leringen in de officiële kerken op verborgen wijze er in gebracht, terwijl de olie van de Heilige Geest ontnomen werd.

Het gevolg is, dat het hele deeg tenslotte doorzuurd is; en dit leert het profetische Woord ons duidelijk, dat de zichtbare christelijke kerk aan het einde doortrokken zal zijn met allerlei valse leringen.

Zien wij dit momenteel niet?

Is daar niet de rechtszinnige leer van de Farizeeën, die een leer is zonder leven?

Is er ook niet de leer van de Sadduceeën, de vrijzinnigen, die de opstanding en de maagdelijke geboorte loochenen, die om het scheppingsverhaal lachen en het bespotten?

Is niet de lering van de wet in de christelijke kerken een voornaam punt? Men kan overall een wet maken, o.a. ook van de Bijbelse doop, zodat men zegt: als je niet groot gedoopt bent, ga je verloren, omdat alleen de grote doop je lid maakt van de Gemeente.

Maar ook dit is een valse leer en iemand een wet opleggen.

Al is men groot gedoopt en ondergedompeld, maar het leven van Christus is niet in hem, dan baat het niets.

Ook maakt men van de Nieuw Testamentische gemeentebouw een wet.

Het zijn alle Bijbelse waarheden, die ik ten volle onderschrijf; maar zij moeten voortkomen uit het Leven van Christus.

Ik geloof in het ontvangen van de Heilige Geest, ik geloof in de geestesgaven, en ook in het spreken in tongen en de uitleg er van; maar dit moet geen wet zijn van: je móet met de Geest gedoopt zijn of je móet in tongen spreken of je móet profeteren.

Want dan is dit uit het vlees, en dan komt de duivel er bij, die klaar staat om ook een tongentaal te geven.

Zo zien wij, hoe vandaag heel de Christelijke kerk in al zijn facetten doortrokken is van een zuurdesem van valse leringen, huichelarij en ook van politiek. Wat wordt er veel christelijke politiek bedreven!

Er staat niet voor niets over deze eindfase van de wereldkerk beschreven in Openbaring 17, als de grote hoer, maar tevens als het grote Babylon, en dat betekent, dat het een geestelijke en politieke macht is.

Wij zien dus duidelijk wat zuurdeeg is.

Dank God, dat het profetisch Woord al gezegd heeft, wat het einde van deze zuurdesem zal zijn.

Er staat hierover veel geschreven in Zacharia 5 vers 5-11: "*Hierop kwam de engel, die met mij sprak, nader en tot mij zei: Sla toch uw ogen op en zie, wat daar naar voren komt. Ik vroeg: Wat is dat? Hij antwoordde: Dat is een efa(hier zien wij de efa, de maat, die gelijk is aan drie maten, waar het spijsoffer mee afgemeten moest worden), die daar naar voren komt. Hij vervolgde: Zo zien zij er uit in het ganse land. En zie, het loden deksel werd opgelicht en daar zat een vrouw in de efa(hier zien wij de vrouw met de drie maten). En hij zei: Dat is de goddeloosheid(hier horen wij duidelijk, wat het is, wat zich voor de waarachtige kerk uitgeeft,*

is de goddeloosheid). *Toen wierp hij haar in de efa neer en wierp het loden gewicht op de opening daarvan. Toen ik mijn ogen opsloeg, zag ik (hier lezen wij het oordeel, dat komt) en zie, twee vrouwen kwamen naar voren met de wind in haar vleugels; zij hadden namelijk vleugels als van een ooievaar. En zij droegen de efa weg tussen hemel en aarde. Toen vroeg ik de engel die met mij sprak: Waarheen brengen zij die efa? Hij antwoordde mij: Naar het land Sinear, om daar voor haar een huis te bouwen. Is dit gereed, dan zetten zij haar daar op haar plaats”.*

Sinear is Babel. Zij wordt naar Babel gebracht, het laatste Babel om daar voor haar (niet voor de Here Jezus) een huis te bouwen; dat is de wereldkerk. Jezus bouwt Zijn huis en zij bouwt haar huis.

De Bijbel is duidelijk, mits wij deze maar onderzoeken.

Wij vinden in Ex.12, dat daar de opdracht van God komt in vers 15: *“Zeven dagen zult gij ongezuurde broden eten; dadelijk op de eerste dag zult gij het zuurdeeg uit uw huizen verwijderen, want ieder, die iets gezuurd eet van de eerste tot de zevende dag, zo iemand zal uit Israël worden uitgeroeid”.*

God zegt, dat wij alle zuurdeeg uit ons huis zullen verwijderen zeven dagen lang; zeven is hier weer een totaliteit en dit houdt in, dat zolang wij, gelovigen in Christus, hier in dit sterfelijk lichaam zijn en zolang de Heer vertoeft te komen voor Zijn Gemeente, wij iedere dag moeten afleggen de oude zuurdesem, maar niet uit eigen kracht, maar door iedere dag het Lam te eten, want het Lam drijft de oude zuurdesem er uit.

Maar toch moeten wij daarbij iets doen; wij moeten het uit het huis brengen. Wat gaat het Lam doen? Het inkomende Lam wijst in ons leven aan en legt liefdevol maar ook dringend de vinger op onze zwakke en verkeerde dingen, die er niet in horen. Hij legt de vinger erop en wat moeten wij dan doen?

Dan moeten wij het belijden, want belijden is afleggen.

Belijden is dan het zuurdeeg uit het huis wegdoen.

Wij stellen ons dus niet onder de wet, maar de Heer legt Zelf Zijn vinger erop. Wij moeten alleen Christus verkondigen en ons niet stellen tussen Hem en de ziel, door haar dwingend een verbod op te leggen, want Christus zal op Zijn tijd de vinger erop leggen en als de Here Jezus dat doet, wordt het voor die mens tot zonde, en belijdt hij het voor de Heer, en is meteen de lust tot die zonde kwijt.

Dit doet de wet niet, maar het Lam drijft de zuurdesem eruit.

In een verkeerde ijver voor Christus zouden wij onze vinger op iets leggen, wat wij zien; maar de Heer ziet dingen, die wij niet zien en die veel erger kunnen zijn.

Wij zouden misschien aanstoot nemen aan een broeder, die een sigaret rookt, maar nemen geen aanstoot aan dingen, die wij niet zien, maar die veel erger zijn, b.v. roddelen.

Maar Jezus weet, waar Hij beginnen moet en Hij weet dit bij iedereen, want dit is Zijn werk, waar wij vanaf moeten blijven. Wij hebben alleen maar Christus te prediken, en als het Lam gegeten wordt, doet het Lam ook Zijn werk.

Zo is Hij het, die het doet, maar wij moeten afleggen, als Hij het aangewezen heeft.

In Zijn licht zien wij het licht en door Zijn Woord wordt het ons geopenbaard, maar dan moeten wij het ook belijden en als wij het belijden, dan is het afgelegd. Als wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeeft en het bloed van Jezus reinigt ons. Prijst Zijn Naam! Dat is het heerlijke leven met het Lam.

Hij is alles en laten wij ons daarin verheugen!

De vrome Israëliet gaat het hele huis door en moeder moet van te voren zorgen, dat alle trommeltjes en kasten schoon zijn; maar expres laat zij hier en daar iets liggen, en vader en kinderen gaan het hele huis doorzoeken. (Hier is waarschijnlijk het paaseieren zoeken van afgeleid). Als zij ergens iets vinden, gaat er een gejuich op, alles wordt bij elkaar geveegd en buitenshuis gebracht.

Bij de synagoge in Amsterdam kon men het zo mooi zien, want daar kwamen alle Joodse vaders met hun hoge hoed op samen om al het zuurdesem op een hoop te leggen om verbrand te worden; want het vuur neemt het weg.

Als wij onze zonden belijden, dan komt het vuur van Gods Geest en verteert het oude zuurdesem.

Wij moeten eerlijk belijden, en als de Heer ons iets aanwijst, ons hiervoor niet schamen, maar de bepaalde zonden en karakterfouten openlijk naar buiten brengen. De Jood moet het naar buiten brengen, en belijden is ook het naar buiten brengen.

Er is een verkeerde schaamte voor de karakterfout of de vleselijke lust, waar wij aan gebonden zijn.

Maar meestal zijn de mede- broeders en zusters ook daar aangebonden en wij hoeven ons dus niet voor elkaar te schamen, want wij zijn uit één Adams geslacht, en wat in de één woont, woont ook in de ander.

Misschien zijn wij nooit een dief geweest, maar het zit wel in ons; misschien zijn wij nooit gebonden geweest in seksueel leven, maar het zit wel in ons.

Het zit in ieder mens, maar belijdt het aan uw Heer en beken het openlijk, dat is naar buiten brengen en dan komt Jezus met het vuur van Zijn Geest en verteert het en Zijn bloed reinigt ons van alle ongerechtigheid.

Als u het naar buiten gebracht hebt en u hebt nog geen overwinning gekregen, ligt dit niet aan Jezus; maar dan wil de Heer, dat u een vertrouwde zielszorgelijke broeder of zuster roept. Dit mag nooit een broeder of zuster zijn, die hier verder over spreekt, maar dus een vertrouwde, die zich één met u maakt en wéét, dat hetgeen in u is, ook in hem of haar is en als wij het te midden van twee of drie nog eens belijden, dan is het absoluut weg, want dan zult u ook de kracht van de gemeenschap ervaren, waar Jezus van spreekt in Matth.18 vers 19 en 20: *“Wederom, voorwaar Ik zeg u, dat, als twee van u op de aarde iets eenparig zullen begeren, het hun zal ten deel vallen van mijn Vader, die in de hemelen is. Want waar twee of drie vergaderd zijn in mijn naam, daar ben Ik in hun midden”*.

Veel dingen kunt u alleen belijden in uw binnenkamer, maar als u er geen overwinning over krijgt, neem dan een vertrouwde broeder of zuster, opdat het lichaam van Christus kan functioneren, zoals deze tekst ons leert.

Dit geldt meestal voor die zonden, die bijzonder ingeworteld zijn en dikwijls al van de voorgelachten op ons overgebracht zijn.

Misschien zijn er boze machten bij in het spel. Waar dit samen naar de Heer wordt gebracht, zullen deze machten moeten wijken.

Deze zeven dagen is dus een volheid, waarin wij net zolang ons blijven reinigen en het ongezuurde brood eten, d.w.z. dat wij moeten blijven in de Heer, totdat Hij ons komt halen. Op de eerste dag en op de zevende dag was er een sabbat. Het was wel een feest van zeven dagen, maar in die tussenliggende dagen konden zij gewoon hun dagelijks werk doen, maar de 15e en de 21e dag was een extra sabbat en dan mochten zij geen dienstwerk verrichten.

De eerste dag breekt aan als het Lam binnengekomen is.

Is het dan geen feest geworden in onze ziel?

Toen Jezus binnenkwam, werden alle dingen nieuw en was het voor ons een sabbat. Wij konden rusten in het volbrachte offer, de zonden kwelden ons niet meer, omdat wij ons verzoend wisten door het bloed van het Lam en wij vrede hadden gekregen met God.

Halleluja!

Toen konden wij ook zingen: “Op het Godslam rust mijn ziele”.

Wat is de eerste dag een wonderbare dag, de dag, dat de Heer in ons hart kwam, onze wedergeboorte, waardoor onze heiligmaking en de heilige wandel begint. Maar deze eindigt, als de Here komt en het werk is voltooid; dit zal voor ons de zevende dag en een feest zijn. Wat wij nu nog geloven, zullen wij dan aanschouwen, want dan zullen wij volmaakt zijn, gelijk Hij volmaakt is.

Wat zal het een heerlijkheid zijn, als wij aan het eind van onze pelgrimsreis gekomen zijn en wij Hem zullen zien, gelijk Hij is en aan Hem gelijk zijn. Geen zonde meer, want Hij zal ons ook verlossen van dit zondige lichaam en ons dan Zijn heerlijk opstandingslichaam geven. Laten wij Hem daarvoor danken.

HET DERDE FEEST.

De eerstelingsgarve, Paasfeest.

Lezen: Lev.23 vers 9-14.

Dit derde feest is het feest van de eerstelingsgarve, die een afschaduwing is van de opstanding van Jezus Christus uit de doden.

God heeft verordineerd, dat de eerstelingsgarve van de oogst bewogen moest worden door de priester voor het aangezicht van God, als een beweegoffer.

Wij zien hieruit dat dit derde feest een oogstfeest is en wel bij het begin van de oogst, want het was de eerstelingsgarve.

Wat wil dat zeggen? Het wil zeggen, dat alles aan God toebehoort, ook de opbrengst van het land.

Het is alles van Hem en daarom komen ook de eerstelingen van alles Hem toe.

Eerst moet het aan God gebracht worden, omdat alles van Hem is en als Hij de eersteling ontvangt, wordt de rest van de oogst tot grote zegen en kunnen de anderen er ook van genieten.

Wij kunnen ook zeggen, dat het een inwijdingsfeest tot de oogst was, waarmee men niet alleen de Heer ging danken, maar vooral de hele oogst aan de Heer opdroeg, opdat men een zegen zou ontvangen.

Nu zouden wij ons kunnen afvragen, wat dit oogstfeest te maken heeft met Gods verlossingsplan in Jezus Christus. Maar dit wordt ons direct duidelijk, als wij dit woord gaan onderzoeken en zien wat God hierbij verordineerd heeft, want het zijn immers Zijn gezette hoogtijden.

Wij lezen, dat God nadrukkelijk zegt, dat de eerstelingsgarve van de oogst aan God gebracht moest worden in de week van het feest van de ongezuurde broden als een beweegoffer.

Wat wordt ons hierin geopenbaard?

Dat het God niet alleen gaat om de oogst, die het land opbrengt, wat Hem toebehoort, maar dat het God vooral gaat om de oogst, die komt als vrucht van het geslachte Lam, Jezus Christus.

Het gaat om de oogst, die de vrucht is van het volbrachte werk van Christus, en is dus de eeuwigheidsoogst.

Nu moet ik u eerst even iets duidelijk maken, want misschien zal bij sommigen van u de vraag opkomen, hoe God dit kon instellen en hoe de mensen daaraan konden voldoen, want dan moest ook maar precies die oogst rijp zijn in de week van het feest van de ongezuurde broden; want het feest van het Pascha was immers in de eerste maand van het geestelijk jaar, die de zevende maand van het burgerlijke jaar was.

Nu moest de eerstelingsgarve van de nieuwe oogst aan God gebracht worden in die week van de ongezuurde broden, en nu weten wij wel, dat de ene keer de oogst wat vroeger rijp is dan de andere keer.

Maar nu gaan wij iets zien van de wonderbare constructie van het jaar van Israël. Israël n.l. had een maanjaar van twaalf maal 29 1/2 dag is 354 dagen, zoals God dit ingesteld had; maar de oogstmaand hangt af van het zonnejaar, dat 365 dagen telde. Er komen dus elf dagen aan te kort.

Daarom voegde Israël van tijd tot tijd bij deze twaalf maanden een schrikkelmaand, en wel na de twaalfde maand van het geestelijk jaar; dat is dus de maand, die voorafgaat aan de maand van het Lam.

De twaalfde maand werd herhaald en men had dus twee maal een twaalfde maand.

Als Israël nu aan het einde van de twaalfde maand gekomen was en zag, dat de oogst niet op tijd rijp kon zijn, dan voegde men aan het einde van de twaalfde maand zo'n schrikkelmaand in, zodat zij wisten, dat veertien dagen later de oogst rijp zou zijn. Dit is Gods werk.

Zo kwam het altijd goed, want men kon het dan wel bekijken, of de oogst in de derde week van de eerste maand rijp zou zijn en men de sikkel er in kon slaan.

De oogsttijd in Israël begon in de eerste maand en eindigde in de zevende maand van het geestelijke jaar; dan was de hele oogst binnen.

In deze zeven oogstmaanden vielen ook precies de zeven feesten; daardoor zijn het ook oogstfeesten, die vaak een beeld zijn van de garve, de eeuwige oogst, die God beoogt. God verordineerde, dat die eerstelingsgarve aan Hem gebracht moest worden in de week van de ongezuurde broden, als vrucht van het ingebrachte en geslachte Lam.

Het wordt ons nog duidelijker, als wij gaan zien, dat er nog een bijzonderheid bij is, n.l. in vers 11 van Lev.23: *"en hij(de priester)zal de garve voor het aangezicht des Heren bewegen, opdat gij welgevallig zijt; daags na de sabbat zal de priester die bewegen"*.

Het wil zeggen, dat de eerstelingsgarve aan God gebracht moest worden, niet alleen in de week van de ongezuurde broden, maar dit moest ook daags na de sabbat gebeuren, die in die week viel. Het was een volle week van zeven dagen en daar valt altijd een sabbat in, wat elk jaar verschillend was.

Wat betekent dit?

De sabbat is dus de zevende dag, overeenkomstig met onze zaterdag en daags na de sabbat is dus de achtste dag. Israël kende geen namen van de dagen zoals wij, want zij hadden aan de dagen van de week geen namen gegeven, maar men noemde zij de eerste, tweede, derde dag enz. en de zevende dag werd de sabbat genoemd.

Daags na de sabbat was bij hen dus de eerste dag van de week.

Maar God zegt niet, dat het op de eerste dag van de week moest gebeuren, maar daags na de sabbat, en dat is de achtste dag.

Dit heeft een diepe zin, als God dit zó verordineert, want acht drukt iets bijzonders uit. Het getal acht in de Bijbel drukt iets uit, wat niet van deze wereld is, maar van de hemel, of beter gezegd, van een toekomstige nieuwe wereld. Het is het hemelleven.

Deze wereld, deze oude schepping, telt maar tot zeven, en na zeven beginnen wij weer met één en kennen de acht niet als geestelijke waarde; maar natuurlijk wel als getal.

Acht is een nieuwe één op een hoger plan, zoals wij ook in de muziek zeven volle tonen hebben en als wij één hoger komen, krijgen wij een nieuwe toon, maar van een nieuwe octaaf.

Als God hier verordeneerde, dat op deze dag(de achtste) de eerstelingsgarve aan Hem gebracht moest worden, was dit niet alleen de eerstelingsgarve van de nieuwe oogst, de natuurlijke, maar ook was het beeld van de eerstelingsgarve van een gehele nieuwe oogst, die niet van deze wereld is, maar van boven en van de wereld, die nog komen moet, het toekomstige rijk. Dat is de nieuwe oogst, die voor God eeuwig zal zijn.

In dit oogstfeest zien wij dus op wonderbare wijze de opstanding van Jezus Christus uitgeleid. Nu gaan wij eerst zien, hoe God dit nauwkeurig vervuld heeft in Zijn Zoon.

Wij hebben gezien, hoe wonderbaar God ook het Pascha in zijn Zoon vervuld heeft, hoe Jezus Christus als het onbevleete Godslam precies op het Joodse Pascha in de avondschemering geslacht werd, geofferd is geworden.

Het Joodse Pascha had God verordeneerd op de veertiende van de eerste maand, en de Here Jezus is inderdaad gekruisigd en heeft Zich als een smetteloos offer gebracht op de veertiende van de eerste maand van het Joodse geestelijke jaar.

Het is tot de finesses vervuld.

Maar de veertiende van dat Joodse Pascha verschoof ieder jaar, en toen God in Zijn Zoon dit Pascha uiteindelijk ging vervullen, viel de veertiende van die eerste maand op de zesde dag van de week, die wij vrijdag noemen.

En dit is weer een nieuwe wonderbare vervulling van het plan Gods, want ook dat was geen toeval, dat de veertiende van dat jaar, waarin Jezus gekruisigd werd, juist op de zesde dag, op onze vrijdag viel.

Waarom?

Omdat de Schriften vervuld moesten worden, want God heeft de mens geschapen op de zesde dag, en wel aan het einde van die zesde dag in de avondschemering.

Aan het begin van de zesde dag heeft God de grote dieren geschapen en in de avondschemering(van 's middags twaalf uur tot 's avonds zes uur) heeft Hij de mens geschapen, Adam.

En zo heeft God ook precies aan het einde van die zesde dag de verlossing van de mens teweeg gebracht door het offer van Zijn Zoon, en daaruit de nieuwe mens doen voort komen. Wij weten nu, dat op de veertiende van de eerste maand het Pascha was en dat op de vijftiende het feest van de ongezuurde broden begon en deze vijftiende, de eerste dag na het feest, was toen een dubbele sabbat, een zogenaamde feestsabbat.

Zo kennen ook wij dubbele zondagen, zoals de Kerstdagen, als één van die op zondag valt en ook eerste Paasdag of eerste Pinksterdag.

Deze vijftiende dus viel niet alleen op de gewone weeksabbat, maar was tevens een feestsabbat en daarom vinden wij in Joh.19 vers 31 staan: *“De Joden dan, omdat het Voorbereiding was(dit is de naam van het Pascha, de veertiende), en de lichamen niet op sabbat aan het kruis mochten blijven - want de dag van die sabbat was groot”*.

Het was een dubbele sabbat, want het was de normale weeksabbat en het was de sabbat van de eerste dag van de ongezuurde broden.

Het feest van de ongezuurde broden kon niet gehouden worden of eerst moest het lam gegeten worden, en God had verordeneerd, dat de eerstelingsgarf bewogen moest worden op de eerste dag na de sabbat.

Nu gaan wij naar Matth.28 vers 1, waar ons de opstanding van de Here Jezus vermeld wordt: *“Laat na de sabbat, tegen het aanbreken van de eerste dag van de week”*.

En in Joh.12 vers 24 sprak Jezus: *“Indien de graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft zij op zichzelf, maar indien zij sterft, brengt zij veel vrucht voort(de nieuwe oogst)”*.

Toen het Paaslam geslacht was en daarmee ook de tarwekorrel in de aarde kwam-want de gekruisigde werd begraven-toen stond Hij op, precies op de tijd, die God tevoren bestemd had, dat de eerstelingsgarf voor Hem bewogen moest worden, want Jezus is de Eersteling uit de doden, de Eersteling van de nieuwe schepping, zoals geschreven staat in 1 Cor.15 vers 20: *“Maar nu Christus is opgewekt uit de doden, als eersteling van hen, die ontslapen zijn”*. Want achter die eerstelingsgarve komt een hele oogst, maar deze oogst kan pas gezegend zijn, indien de eerstelingsgarf als beweegoffer voor God is gebracht.

Zo vinden wij ook in Col.1 vers 18: *“En Hij(Jezus Christus) is het hoofd van het lichaam, de gemeente, Hij is het begin(zoals de eerstelingsgarf het begin van de oogst was), de eerstgeborene uit de doden”*.

Hij is allereerst het Godslam, dat de zonde van de wereld wegdraagt, en Hij is ook als plaatsvervangend Hoofd van Adams geslacht gestorven en daarmee heeft Hij de zondaar in de dood gebracht, en heeft God Hem door Zijn eeuwige Geest opgewekt uit de doden als de Eersteling van een nieuw mensengeslacht, als de Eersteling van een nieuwe schepping, en dat is het geweldige, dat wij hier zien gebeuren.

Toen Jezus Christus uit de doden opstond, was Hij de Eersteling van de nieuwe oogst, die eeuwig zal blijven en die God toekomt.

Zo werd de eerstelingsgarf direct naar de priester gebracht en deze moest de eerstelingsgarf als een beweegoffer voor het aangezicht van God brengen, want het werd aan God aangeboden, omdat het Hem toekwam.

Dit heeft een diepe zin en wat is dat wonderbaar.

Het wil n.l. zeggen, dat de vrucht van Christus' lijden, sterven en opstanding, aan God toekomt. Israël mocht niets van de nieuwe oogst eten, vóórdat eerst die eerstelingsgarf aan God gebracht was.

Eerst moet God de vrucht daarvan hebben en dan kunnen wij de vruchten daarvan gaan eten.

Dit is in Christus weer precies vervuld.

Want toen Christus opgestaan was uit de doden, zei Hij in Joh.20 vers 17 tot Maria bij het graf: *"Houd Mij niet vast, want Ik ben nog niet opgevaren naar de Vader; maar ga naar mijn broeders en zeg hun: Ik vaar op naar mijn Vader en uw Vader, naar mijn God en uw God"*.

Hij moest eerst opvaren naar de Vader, opdat het voor ons welgevallig zou worden(Lev.25 vers 11). *"Houd Mij niet vast, want Ik ben nog niet opgevaren naar de Vader"*.

Hij is de vervulling van de eerstelingsgarf en Hij is tevens de priester. Hij bracht Zichzelf aan God, want in het Schriftwoord vinden wij, nu Hij opgestaan is uit de doden als de Nieuwe Mens, Hij nu niet meer voor Zichzelf leeft, maar voor God, omdat deze eerste nieuwe Mens volledig aan God toekomt.

Dit wil niet zeggen, dat Jezus voor Zijn opstanding niet voor Zijn Vader leefde, maar het was een heel andere verhouding.

Want Hij leefde al van eeuwigheid tot eeuwigheid als de gehoorzame Zoon bij de Vader; maar na Zijn opstanding is Hij de Vertegenwoordiger van de nieuwe schepping en deze eerste nieuwe Mens behoort volledig aan God toe. Wij vinden dit alles in het Nieuwe Testament wonderbaar vervuld.

In Rom.6 vers 10 lezen wij: *"Want wat zijn dood betreft, is Hij voor de zonde eens voor altijd gestorven; wat zijn leven betreft(Zijn Opstandingsleven) leeft Hij voor God"*.

De eerstelingsgarve was voor God.

In 2 Cor.15 vers 4 staat: *"Welnu, Hij is gekruisigd uit zwakheid, maar Hij leeft uit de kracht Gods"*.

Hij leeft uit de kracht Gods voor Zijn God. Wat is hier gebeurd?

Toen Hij na Zijn opstanding naar de Vader opvoer, en zo Zichzelf aan de Vader overgaf, heeft God de eerste vrucht van het kruislijden en de opstanding van Zijn Zoon ontvangen, omdat het Hem toekwam.

Wat is dit een wonderbare gedachte!

Wij ontvangen als kinderen Gods ontelbare zegeningen uit het volbrachte werk van Christus, de vruchten van Zijn lijden, dood en opstanding.

Weet dit, dat voordat enig mens die vruchten daarvan smaakt, eerst God daarvan gesmaakt heeft en het zal nog veel heerlijker worden.

Wonderbare Zegeningen hebben wij dag aan dag door het volbrachte werk van Jezus' dood en opstanding; maar het is wonderbaar, dat God dit het eerst gesmaakt heeft, want anders had het voor ons niet kunnen komen.

In Lev.23 hebben wij in vers 11 gelezen: *"En hij zal de garve voor het aangezicht des Heren bewegen, opdat gij welgevallig zijt"*.

Wie is deze "gij"?

Het is het oude verbondsvolk Israël, opdat het welgevallig zal worden voor God, en voor hen zal dit tot grote zegen worden.

Omdat God deze vrucht ontvangen heeft, die voor Hem zo kostbaar is, daaruit komt voort, dat God ter wille van deze kostbare vrucht de hemel geopend heeft en dat nu de zegeningen van God uit de hemel naar ons toestromen, omdat Hij tot de Vader gegaan is.

Worden wij niet dag aan dag overstroomd met zegeningen en dit enkel en alleen, omdat God zo'n welgevallen heeft aan de Eersteling, Jezus Christus, Die nu bij Hem is en Die Hij dag en nacht smaakt en proeft, en in Wie Hij al Zijn vreugde heeft.

Daarom staat in Ef.1 vers 3: *“Gezegend zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus, die ons met allerlei geestelijke zegen in de hemelse gewesten gezegend heeft in Christus”*. En in vers 5-b en 6 staat: *“naar het welbehagen van zijn wil, tot lof en heerlijkheid van zijn genade, waarmee Hij ons begenadigd heeft in de Geliefde”*.

Als wij daarom bidden om zegen, moeten wij niet met eigen dingen voor Gods aangezicht komen, maar als wij een volle open hemel willen hebben, dan moeten wij komen in deze Eersteling, in Zijn Naam.

Het is, zoals het staat in Lev.23 vers 13: *“met als bijbehorend spijsoffer twee tienden fijn meel, met olie aangemaakt, ten vuuroffer tot een lieflijke reuk voor de Here”*. Want dat is Christus.

Ef.5 vers 1 en 2 zegt ons: *“Weest dan navolgers Gods, als geliefde kinderen, en wandelt in de liefde, zoals ook Christus u heeft liefgehad en Zich voor ons heeft overgegeven(het volbrachte werk) als offergave en slachtoffer, Gode tot een welriekende reuk”*.

Ziet u, hoe alles vervuld wordt? De eerstelingsgarf moest een welriekende reuk zijn en Christus is de welriekende reuk.

Weet u, hoe Jacob de zegen van zijn vader kreeg?

De zegen was niet voor Jacob, maar voor de eerstgeborene, Ezau, maar Jacob kreeg de zegen van de eerstgeborene, omdat hij in de kleren van Ezau ging.

Zo kwam hij bij de vader, en toen zei deze: De stem is van Jacob, maar de geur is van mijn zoon Ezau en Izaäk gaf hem daarvoor de volle zegen.

Als wij nu bidden en God hoort de stem van die broeder of zuster, dan is dat niet zo best, maar komen wij in het kleed van Zijn Eerstgeborene(Christus) en in de geur van Hem, dan opent Hij de hemelvensters en geeft de volle zegen.

Het is niet iets uit u en mij, ook al zijn wij kinderen Gods.

Maar vaak denkt men, dat men van God alles kan afbidden, wat men wil; maar God heeft slechts één gedachte en dat is: in Zijn Zoon, het Lam en wie in het Lam komt, die komt tot God. Wij moeten God groot maken in het offer van het eens geslachte Lam, maar dat bij de Vader leeft.

Nu zien wij ook de offers, die daar bij gebracht werden, en zien wij direct, dat dit ook Christus is.

Lev.23 vers 12 zegt: *“Gij zult op de dag, waarop gij de garve beweegt, een gaaf eenjarig schaap de Here ten brandoffer bereiden”*.

Dit schaap is het Paaslam, zoals wij dit bij het Pascha gevonden hebben. Het is Christus, die gestorven is als het Paaslam, maar nu een brandoffer is.

Wat is een brandoffer? Van het brandoffer mocht niemand iets eten, want het brandoffer werd in zijn geheel op het altaar gebracht en steeg in zijn geheel op tot God, en daarom heet het in het Hebreeuws Ola, wat betekent: opgaan tot God.

Er was niets voor de priester bij en niets voor de Israëliet, maar in zijn geheel voor God en hierin zien wij de overeenkomst met de eerstelingsgarf, die ook alleen voor God is, opdat het voor ons welgevallig zal worden.

Het was een brandoffer, niet een zondoffer; want bij dit feest vinden wij geen schuld- of zondoffer, omdat dit niet om ons gaat, maar om Christus, in Wie geen zonde of schuld is, want Hij is de volmaakte Heilige, aan God gelijk.

Jezus leeft in de heerlijkheid en Hem is gegeven alle macht in de hemel en op de aarde, maar Hij heeft daar die macht en heerlijkheid niet voor Zichzelf, maar voor God, de Vader en daardoor voor ons welgevallig, en dat betekent voor ons de volle zegen.

Verder staat in vers 13: *“Gij zult op de dag, waarop gij de garve beweegt, een gaaf eenjarig schaap de Here ten brandoffer bereiden, met als bijbehorend spijsoffer twee tienden fijn meel”*.

Dit is het spijsoffer, waar wij het reeds over gehad hebben, want deze twee tienden is een efa of drie maten.

Dit zijn verschillende maten, maar dezelfde hoeveelheid wordt er in uitgedrukt.

Dit spijsoffer bestaat uit twee tienden fijn meel; dit is het beeld van het volmaakte, zuivere, reine en heilige leven van Christus.

Hij bracht zich als een spijsoffer met olie aangemaakt.

Hoe is dat gekomen?

Jezus Christus stierf en werd begraven en dit lichaam is het fijne meel, maar toen kwam de Geest van God, die in het graf viel en Hem deed opstaan uit de doden en zo werd Hij ook het spijsoffer voor God.

Hij, vol van de Geest van God, levende uit de Geest van God, is een lieflijke geur voor de Heer geworden.

Het is het spijsoffer van het fijne meel met olie aangemaakt, ten vuuroffer tot een lieflijke reuk voor de Here.

Toen deze nieuwe opgestane Mens bij God kwam in de troon, was dit een lieflijkheid voor God, en God heeft in Hem al Zijn welbehagen.

Maar er kwam nog iets bij: *“En met een bijbehorend plengoffer een vierde hin wijn”*. Wijn is het zinnebeeld van het bloed, want Hij, als de eerstelingsgarf is niet alleen opgevaren naar de Vader in de kracht van de Heilige Geest, maar Hij is ingegaan met Zijn eigen bloed en heeft zo de weg naar het heiligdom gebaad voor ons.

Daarom moest ook het plengoffer bij van het bloed.

Hij heeft niet alleen Zijn bloed gestort op het kruis, maar Hij is ook met Zijn bloed ingegaan in het heilige der heiligen, zoals wij dit vinden in Hebr.9 vers 11 en 12: *“Maar Christus, opgetreden als hogepriester der goederen, die gekomen zijn, is door de grotere en meer volmaakte tabernakel, niet met handen gemaakt, dat is, niet van deze schepping, en dat niet met het bloed van bokken en kalveren, maar met zijn eigen bloed, eens voor altijd binnengegaan in het heiligdom, waardoor Hij een eeuwige verlossing verwierf”*.

Wat een heerlijke dingen worden hier afgeschaduwd in deze schaduwdienst.

Het is rijk en machtig.

Nu wil ik u nog iets laten zien.

Het eerste feest, het Pascha, werd in Egypte gevierd, want toen was Israël in het diensthuis, maar nadat zij het bloed aan de zijposten en bovendorpel hadden aangebracht, moesten zij het lam eten en binnen blijven, totdat de morgen aanbrak.

Wat wil dat zeggen in de vervulling?

Wij zijn nog altijd in deze wereld, want Egypte is het beeld van deze wereld, van zonde, van het oude leven; maar wij zijn een afgezonderd volk, dat schuilt achter het bloed van het Lam, en dat in het huis van het Lam woont, om het Lam te eten, totdat de morgen aanbreekt van onze verlossing, als Jezus komt.

Het tweede feest, het feest van de ongezuurde broden, spreekt van een heilige wandel en die heilige wandel leidde in de woestijn.

Wij zouden zeggen, dat wij toch niet in dat huis kunnen blijven en tegelijk in de woestijn trekken.

In het natuurlijke gaat dat ook niet, want Israël kon niet in het huis, in Egypte, blijven en er ook diezelfde nacht uittrekken.

Maar geestelijk kan dit wel, want wij zijn nog in deze wereld en wij moeten wonen in het huis van het Lam, de Gemeente, om ons daar om het Lam te scharen (want het Lam is daar het middelpunt) en om dit Lam met elkaar te eten en te schuilen achter het bloed.

Maar daaruit voortvloeiend hebben wij tegelijkertijd een nieuwe wandel gekregen. Door het Lam hebben wij een nieuw hart, een nieuwe zin, een nieuw gemoed gekregen en nu ook een nieuwe wandel in deze wereld, waardoor deze wereld een woestijn voor ons wordt, en waarin wij als vreemdelingen en bijwoners moeten leven.

Het derde feest kon Israël niet in Egypte vieren, want daar hadden zij geen oogstveld, ook in de woestijn hadden zij geen oogst, want daar leefden zij van het manna.

Daarom konden zij dit feest pas vieren, totdat zij in het beloofde land gekomen waren. Wat een wonderbare opeenvolging zien wij hierin.

Doordat Jezus Christus voor ons opgewekt is uit de doden, is er iets geweldigs gebeurd. Hij, die eerst het plaatsvervangend Hoofd werd van Adam en zijn nakomelingschap en daarvoor gestorven is, is nu als Hoofd van de nieuwe schepping opgewekt; en waar het Hoofd is, zullen ook de leden zijn. Toen God het Hoofd opwekte, heeft Hij ons met Christus mede-opgewekt; toen God Jezus uit de doden deed opstaan en lichamelijk levend maakte, heeft God ons mede levend gemaakt; maar Hij is niet alleen opgestaan en door God opgewekt, maar Hij is ook voor ons gezet in de hemelse gewesten en wij zijn dus daar reeds met Hem gezet.

Wat hebben wij een wonderbare God en een wonderbaar geloof!

Voor de wijsheid van de wereld zijn wij dwaas, want hoe kun je nu in een huis in Egypte blijven wonen, tegelijkertijd wandelen in de woestijn en tevens al leven in het beloofde land?

In de wereld kan dat niet, want zij vindt dit dwaas, maar wij mogen dit ervaren.

Wij wonen in deze wereld en schuilen in het huis van het Lam en wij hebben de dekking van Zijn bloed iedere dag nodig, want zodra wij onder dat bloed vandaan gaan, staan wij onder het oordeel en gericht van God.

Het bloed van het Lam moet ons dagelijks beschermen, bewaren en reinigen, maar wij hebben ook dagelijks de gemeenschap met die levende Christus nodig, om dit Lam met onze medebroeders en zusters te eten, totdat de eeuwigheidsmorgen aanbreekt.

Wij hebben ook een heilige nieuwe wandel gekregen en gaan door deze wereld als vreemdelingen en bijwoners, maar ook als herauten, die de boodschap van God verkondigen; maar tegelijkertijd mogen wij met geest en ziel al in het beloofde land wonen, en hebben wij de gemeenschap der heiligen en zijn wij reeds met Christus gezet in de hemelse gewesten.

Deze heerlijke vervulling lezen wij in Ef.2 vers 4-6: *“God echter, die rijk is aan erbarming, heeft, om zijn grote liefde, waarmee Hij ons heeft liefgehad, ons, hoewel wij dood waren door de overtredingen mede levend gemaakt met Christus, -door genade zijt gij behouden- en heeft ons mede opgewekt en ons mede een plaats gegeven in de hemelse gewesten, in Christus Jezus”.*

Nu hebben wij hier staan: *“in de hemelse gewesten”*, maar de Menge-Vertaling zegt: *“in de hemelse wereld”*. Dit is niet deze wereld, maar de nieuwe wereld, waarvan God spreekt, Zijn Rijk.

Dat is het beloofde land, het Kanaän der ruste. Prijst Zijn Naam!

Nu lezen wij nog in Hebr. 12 vers 22: *“Maar gij zijt genaderd tot de berg Sion, tot de stad van de levende God, het hemelse Jeruzalem, en tot tienduizendtallen van engelen, en tot een feestelijke en plechtige vergadering van eerstgeborenen, die ingeschreven zijn in de hemelen, en tot God, de Rechter over allen”.*

Wat staat er?

Er staat niet, dat wij zullen naderen als iets toekomstigs, maar: gij zijt genaderd.

Wij zijn er dus reeds gezet, toen Jezus voor ons opstond, al is ons lichaam nog hier en al wonen wij nog in Egypte, schuilende in het huis van het Lam, de Gemeente en al wandelen wij hier nog in de woestijn, toch zijn wij al burgers van een rijk in de hemelen, zoals Paulus het ons zegt in Filipp.3 vers 20: *“Want wij zijn burgers van een rijk in de hemelen, waaruit wij ook de Here Jezus als verlosser verwachten, die ons vernederd lichaam veranderen zal, zodat het aan zijn verheerlijkt lichaam gelijkvormig wordt naar de kracht, waarmee Hij ook alle dingen Zich kan onderwerpen”.*

WORDTVERVOLGD.